27/03/2023

Дан сећања на страдале у НАТО агресији 1999. године

У петак, 24. марта 2023. године, на Тргу Светог Ђорђа у Сомбору, одржана је централна манифестација поводом Дана сећања на пострадале у НАТО агресији 1999. године.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је помен свим невино пострадалим жртвама НАТО агресије, која је почела бомбардовањем наше земље на данашњи дан пре двадесет и четири године. Његовој Светости Патријарху српском саслуживали су протојерej-ставрофор Миливој Мијатов и протођакон Радомир Врућинић. После помена Светејши Патријарх српски г. Порфирије је одржао пригодну беседу:

„Уважени господине председниче Републике Србије, уважени господине председниче Републике Српске, драги ефендијо Јусуфспахићу, драги муфтијо и сви други представници других верских заједница, сви уважени по реду и части представници разних институција из Србије и из других земаља који сте дошли овде, али, изнад свега, драга браћо и сестре, драги Бачвани,

грађани Срема, Баната и Бачке и, наравно, драги Сомборци, поштовани народе православни, сабран вечерас из готово сваког места из Бачке и већег броја места из Срема и Баната, али и из других крајева, сабран на молитву Једноме у Тројици Богу, молитву за пострадале у нечовечној и противправној агресији највеће војне силе у историји, у најнесразмернијем ратном сукобу, најнесразмернијем односу снага на бојном пољу откако је света и века!

Сви ми знамо, из града на који је на данашњи дан 1999. године, у истим овим раним вечерњим сатима пала прва бомба, када су почела прва разарања наше дивне и вољене Отаџбине, наше природе, наше имовине и наших живота, а убијен је први Србин, по имену Радован Медић, први од више хиљада убијених и рањених у овој агресији. Опомињемо и себе и друге да је и нашем народу, али и читавом свету најпотребнији од свега мир, најпотребније је међусобно разумевање, свест о томе да места има за сваку живу душу под капом небеском, али и за сваки народ да организује себе и свој живот онако како њему најбоље одговара.

Сећајући се оних дана када су у овом граду бомбама разарани не само војни објекти него и фабрике, занатске радионице, домови, школе, дечји вртићи, чак и изворишта воде из којих се напаја град Сомбор, док су околним путевима јуриле крстареће ракете да изруче смртоносни товар, ми чинимо исто оно што су Сомборци чинили тога дана, тога ратног пролећа 1999. године. А Сомборци су се окупљали баш на овом тргу који носи име – ни то засигурно није случајно – светога Ђорђа, али и преко њега и нашем Богу, Богу љубави, јер носи име Свете Тројице и, куражећи једни друге, помажући једни друге, упућивали су људи овде сабирани свету поруке мира с једне стране, а истовремено молили су се за мир. То исто и ми чинимо данас. Сабрали смо се да се помолимо за све оне који су пострадали неправедно од злочиначких пуцњева из неба, одакле би требали да долазе благослови. И уместо да долази анђео Божји који доноси мир, долазили су анђели који су сејали смрт. Ми се данас још усрдније молимо, јер се данас у Европи води војни сукоб, који прети да у свој бездани вртлог увуче читав свет, и молимо се да тамо где се води рат, у Украјини, што пре престане оружје које сеје смрт и које пролива недужну крв.

Неки би хтели да и наш српски народ поново, рекао бих преко реда, гурну у сукобе, и то међусобне, а и сукобе са другима. Други пак који не схватају да је хришћански Бог, Бог љубави и мира, а да Црква живи и сведочи мир, благовестећи га свим људима и народима, захтевају од Цркве да својим ставовима и својим изјавама заправо пружи покриће онима који би да нас

гурну у међусобне неспоразуме, у нове ратове и сукобе.

Поновићу оно што сам безброј говорио, али и оно што, сигуран сам, ми сви овде данас сабрани, једнодушно мислимо: послање Цркве је да на сваки начин, а, пре свега, молитвом и вером у Христа црпе снагу, и да силом мира Христовог сведочи и изграђује мир и међусобно поверење међу људима и међу народима. Мир Свој дајем вам – рекао је нико други до Сâм Господ. Тај мир није као мир оних који о миру непрестано говоре и говоре више и гласније од других, а истовремено производе бескрајне количине најсмртоноснијег оруђа смрти и, наравно, од те производње живе неупоредиво боље од других. Градимо и чувајмо најпре Божји мир у себи, па ћемо онда моћи да се миримо и са другим људима, најпре са нашим најнепосреднијим ближњима, са нашим комшијама, са пријатељима и колегама на послу, са свима, а онда ћемо моћи и да будемо истински благовесници мира.

Молимо се и боримо се да се наша страдања не понове, ни нама нити било коме другоме. Истрајмо упорно на путу свих разговора и преговора, на путу дијалога који има за циљ макар елементарно међусобно разумевање међу људима. Али, не прихватајмо ултиматуме и уцене по било коју цену, ултиматуме и уцене који подразумевају поклањање себе и свога, одрицање од себе и свога. Истовремено, дајмо све од себе да останемо последњи за столом за којим се тражи решење која ће очувати мир и нама и свима око нас заједно са нама. Ако се овде опет покрене спирала зла, нема сумње и нису потребни аргументи да ћемо сви ћемо бити потпуни губитници. Говорећи ово, загледан сам у крст на коме је Господ наш Исус Христос распет, крст на коме је, идући за Христом, разапето хиљаде и стотине хиљада, можда и милиони људи, жена и деце из читавог света, али и хиљаде људи, жена и деце из рода нашега, све од светог Кнеза косовског Лазара до Радована Медића, Харитона Црноречког, до Милице Ракић и друге деце, младих и старих, пострадалих те кобне 1999. године.

Али, као што је Господње Распеће и Страдање на крсту Васкрсењем дало не само смисао и неисцрпну наду него и коначну суштинску победу, и то не само потоњим страдањима на правди Бога него и свакој људској делатности, сваком раду, стваралаштву, радости, љубави, тузи, тако крсно-васкрсну жртву пострадалих из рода нашег видимо као залог нашем чврстом корачању за Христом, чврстом корачању Његовим стопама мира и љубави и несумњиве, сасвим извесне коначне победе.

Стога се данас молимо за све пострадале у пролеће 1999. године, невино

пострадале, за наше сународнике, нашу браћу и сестре. Бог нека душу прости и дâ им вечни покој, и свим људима пострадалим на правди Божјој у време НАТО агресије на српски народ. У здрављу, радости духовној и сваком добру нека Бог дâ да дочекамо највећи празник, празник победе, празник живота и радости, празник Васкрсења Господа нашега Исуса Христа. Нека сте сви Богом благословени и живели на много година!”

После беседе Његове Светости уследио је програм посвећен Дану сећања на пострадале у НАТО агресији 1999. године, у оквиру којег је изведен музичко-сценски наступ који је присутне подсетио на тешке и тужне дане злочиначког напада и бомбардовања наше земље, када су многи наши сународници невино пострадали. Присутнима се обратила госпођа Маријана Паскаш, ћерка заставника југословенске војске Радована Медића, који је прва жртва НАТО агресије, која је изразила захвалност што се оваквим церемонијама чува сећање на све који су изгубили живот током 78 дана бомбардовања. Присутнима су се обратили председник Републике Српске г. Милорад Додик и председник Републике Србије г. Александар Вучић.

Обележавању Дана сећања на пострадале у НАТО агресији присуствовали су највиши државни званичници: Владимир Орлић, председник Народне скупштине Републике Србије, Ана Брнабић, председник Владе Републике Србије, министри у Влади Србије, представници Војске Србије, Епископ Дакије Феликс г. Јероним из Румунске Православне Цркве, Епископ мохачки г. Дамаскин, представници традиционалних Цркава и верских заједница, свештенство и многобројни народ.

spc.rs